

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Adam Pietrzak SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2019 r.

sprawy 1) R.M.

syna M. i J. z domu B.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

2) N. P.

córki M. i B. z domu B.

urodzonej (...) w W.

oskarżonej z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 279 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 62 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm), art. 178b kk, art. 244 kk,

3) R. M. (1)

syna L. i D. z domu F.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w związku z art. 64 § 2 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. nr 179, poz 1485 z późn. zm.)

i 4) P. D.

syna K. i Z. z domu M.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 276 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i oskarżonego P. D.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 1 kwietnia 2019 r. sygnatura akt III K 1024/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ż. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R.M.z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J.z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. M. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 503/19

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko

1. P. D.
2. R.M.
3. R. M. (1)
4. N. P.

oskarżając ich o to, że:

I. 24 marca 2018 roku w B., województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnią I. P., po uprzednim użyciu przemocy wobec K. K. i D. K. w postaci bicia ich rękoma i kopania po całym ciele, zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki I. (...), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 30 zł, dowodu osobistego, karty bankomatowej banku (...), legitymacji szkolnej wystawionych na pokrzywdzonego K. K., ukrywając te dokumenty, którymi nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać, powodując straty o łącznej wartości 750 zł na rzecz K. K. i zaboru pieniędzy w kwocie 50 zł na rzecz D. K., przy czym zarzucanego czynu R. M. (1) dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 30.10.2006 r. – IIK 166/06 za czyn z art. 280§1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 01.05.2006 r. do 01.01. 2007 r. i od 26.07.2012 r. do 23.11.2013 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego X Sądu Grodzkiego w Wałbrzychu z dnia 01.10.2018 r. – XK 1044/08 za czyn z art. 278 §1 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23.11.2013 r. do 23.11.2014 r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 12.03.2014 r. – IIIK 87/12 za czyny z art. 280§2 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 178a§1 i 4 kk w zw. z art. 64§1

kk na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22.04.2012r. do 26.07.2012r. i od 02.12.2015r. do 11.04.2017r., R. D. zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Wydział Zamiejscowy Kamienna Góra, z dnia 23.12.2014r. sygn. akt VIII K 219/14 obejmującym wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze sygn. akt VIII K 334/13 za czyny z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z orzeczeniem kary łącznej 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20.10.2014 r. do 13.01.2016r., R. M.zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Świdnicy sygn. akt. IIK 69/15 z dnia 27.07.2015r. obejmującym m. in. wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 25.09.2006 r. sygn. akt IIK 290/06 – za czyn z art. 280 §1 kk w zw. z art. 64§2kk w zw. z art. 91§1 kk, na karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 02.12.2005r. do 14.09.2007 r., od 17.04.2009r.do 08.05.2012r., od 08.11.2013r. do 23.06.2014r. i od 22.08.2014r. do 02.03.2016r. **to jest wobec R. M. (1) i R.M.o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 275 §1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk, P. D. o przestępstwo z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64 §1 kk, N. P. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 275 §1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk.**

a nadto P. D. o to, że:

II. w okresie od 24 marca 2018r. do 3 kwietnia 2018r. w G., woj. (...), ukrywał dokument w postaci prawa jazdy nr (...) wystawionego na osobę M. O., którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać

to jest czyn z art. 276 kk.

a nadto R. M. (1) o to, że:

III. w dniu 29 lipca 2017r. w W., woj. (...), po uprzednim zerwaniu ze ściany budynku (...)w metalowej kasetki i zerwaniu z niej kłódki, zabrał następnie w celu przywłaszczenia znajdujące się w niej pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 600 zł, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 30.10.2006 r. – IIK 166/06 za czyn z art. 280 §1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 01.05.2006 r. do 01.01. 2007 r. i od 26.07.2012 r. do 23.11.2013 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego X Sądu Grodzkiego w Wałbrzychu z dnia 01.10.2018 r. – XK 1044/08 za czyn z art. 278 §1 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23.11.2013 r. do 23.11.2014 r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 12.03.2014 r. – IIK 87/12 za czyny z art. 280 §2 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 178a§1 i 4 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22.04.2012r. do 26.07.2012 r. i od 02.12.2015 r. do 11.04.2017r.

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2kk

IV. W dniu 15 listopada 2017 r. w B. w woj. (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 5,71 grama

to jest o przestępstwo z art. 62. Ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. nr 179, poz 1485 z późn. zm)

N. P. o to, że:

V. W dniu 24 marca 2018 r. w P. woj. (...), na stacji paliw P. przy użyciu karty bankomatowej banku (...) wydanej na dane K. K., którą uzyskała w wyniku rozboju dokonanego na K.

K. dokonała płatności metodą zbliżeniową na kwotę 43 zł działając na szkodę K. K.

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

VI. W dniu 24 marca 2018 r. w P. woj. (...) na stacji paliw P. przy użyciu karty bankomatowej banku (...) wydanej na dane K. K., którą uzyskała w wyniku rozboju dokonanego na K.

K. usiłowała dokonać płatności metodą zbliżeniową za artykuły spożywcze jednak zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na zabezpieczenie karty kodem PIN czym działała na szkodę K. K..

to jest o przestępstwo z art. 13§1 kk z wz. Z art. 279 §1 kk.

VII. W dniu 25 marca 2018 r. w B. woj. (...), wbrew przepisom ustawy posiadała substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 0,28 grama przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi

to jest o czyn z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005r. Nr 179, poza. 1485 z późn. zm)

VIII. W dniu 24 marca 2018 roku w W. w woj. (...), kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej (...) pomimo wydanego przez uprawnionych do kontroli ruchu drogowego, przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych, polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego, nie zatrzymała się i kontynuowała jazdę

to jest o przestępstwo z art. 178b kk.

IX. W dniu 11 grudnia 2017 r. w W. w woj. (...), kierowała samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 05.10.2017 r. w sprawie IIK 385/17 zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres lat 3

to jest o przestępstwo z art. 244 kk

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2019 roku (sygnatura akt III K 1024/18) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. **P. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. **P. D.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 276 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i 86 § 1 kk połączył oskarżonemu **P. D.** jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i II dyspozycji wyroku i orzekł karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

IV. **R.M.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku tj. występku z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk i za to na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 64§2 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

V. **R. M. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przyjmując w jego opisie prawidłowo, że był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 01.10.2008r., sygn. akt XK 1044/08, tj. występku z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk i za to na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 64§2 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

VI. **R. M. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, przyjmując w jego opisie prawidłowo, że był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 01.10.2008r., sygn. akt XK 1044/08, tj. występku z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk i za to na podstawie powołanych przepisów wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. R. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 85§1 kk i art. 86§1 kk połączył oskarżonemu R. M. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt V, VI i VII części dyspozytywnej wyroku i orzekł karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

IX. N. P. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. N. P. uznał za winną popełnienia czynów opisanych w pkt V i VI części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 279§1 kk i z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk przyjmując, że dopuściła się ich działając w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył jej karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. N. P. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. N. P. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, przyjmując w jego opisie, że dopuściła się go w dniu 8 sierpnia 2017r., tj. występku z art. 178b kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. N. P. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 244 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 91§2 kk połączył oskarżonej N. P. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt IX, X, XI, XII i XIII części dyspozytywnej wyroku i orzekł karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

XV. na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał skazanych do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwot: R. M., R. M. (1) i P. D. na rzecz K. K. po 187,50 zł, a N. P. 230,50 zł, na rzecz D. K. po 12,50 zł, a R. M. (1) na rzecz (...)w W. kwotę 600 zł;

XVI. na podstawie art. 42§1a pkt 1 kk orzekł wobec N. P. w związku z popełnieniem czynu z art. 178b kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku;

XVII. na podstawie art. 42§1a pkt 2 kk orzekł wobec N. P. w związku z popełnieniem czynu z art. 244 kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku;

XVIII. na podstawie art. 90§2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonej środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i orzekł łącznie rok zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

XIX. zwolnił oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego R.M.adw. M. Ź., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia w szczególności art. 4 k.p.k. w związku z art.7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. oraz art. 6 ust. 2 dyrektywy Unii Europejskiej nr 2016/343 w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, polegającą na dowolnej oraz subiektywnej ocenie dowodów zebranych w sprawie i pominięciu okoliczności, że oskarżony R. M. nie działał wspólnie i w porozumieniu z żadnym ze współoskarżonych w niniejszej sprawie, nie dokonał zaboru żadnej z rzeczy należących do pokrzywdzonych wymienionych w w pkt I części wstępnej wyroku a jedynym czynem, który

mógłby zostać postawiony oskarżonemu R.M.to udział w bójce lub pobiciu co wymagałoby zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego temu oskarżonemu.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art.437 § 2 k.p.k. wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w zakresie rzeczywistego udziału oskarżonego w bójce lub pobiciu a nie w czynach opisanych w pkt. I części wstępnej zaskarżonego wyroku.

II.oświadczając, że koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie zostały opłacone wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu według norm przepisanych oraz odrębnie zgłoszonych przez obrońcę a nie ujętych w zaskarżonym wyroku kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w wysokości brutto 1.295,19 zł za obronę przed Sądem I instancji.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonych N. P. i P. D., adw. R. B. zaskarżając wyrok w pkt I, II, III IX-XVIII części dyspozytywnej w całości na korzyść obu oskarżonych, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących jego podstawę wyrażający się w przyjęciu popełnienia przez oskarżonych czynu opisanego w pkt. I części wstępnej na szkodę K. K. i D. K., stanowiący konsekwencję:

- istotnego naruszenia przepisów postępowania, w szczególności art. 4, 5§2 i 7 k.p.k.

Nadto rażącej niewspółmierności kar i środków karnych orzeczonych w pkt. II-III, IX-XVIII części dyspozytywnej.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez:

I. uniewinnienie obu oskarżonych od zarzutu rozboju w pkt. I, IX, oskarżonej N. P. nadto w pkt. XI,

II. o wymierzenie oskarżonym w pkt. II, X,XII, XII, XIV kar jednostkowych i kary łącznej w dolnej granicy zagrożenia,

III. o uchylenie obowiązku naprawienia szkody w stosunku do N. P. i P. D.,

IV. o uchylenie orzeczonego względem N. P. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego R. M. (1) adw. J.J., zaskarżając wyrok w pkt V i VI części dyspozytywnej, zarzucając:

Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., poprzez błędne ich zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż oskarżony dnia 24 marca 2018 r. w B. działając wspólnie I w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi oraz małoletnią I. P., po uprzednim użyciu przemocy w stosunku do poszkodowanych w postaci bicia ich rękoma I kopania po całym ciele, zabrali telefon komórkowy, portfel z zawartością pieniędzy na kwotę 30 zł, dowód osobisty, kartę bankomatową, legitymację szkolną poszkodowanego K. K., ukrywając te dokumenty, którymi nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać, powodując straty o łącznej wartości 750 zł na rzecz K. K. I zaboru pieniędzy w kwocie 50 zł na rzecz D. K., przy czym oskarżony miał się dopuścić tego działania w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, podczas gdy w rzeczywistości działanie oskarżonego nie nosiło znamion rozboju, albowiem nie zostało ustalone w sposób nie budzący wątpliwości, aby oskarżeni działali w z góry powziętym zamiarze dokonania kradzieży; używając do tego przemocy lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając poszkodowanych do stanu nieprzytomności lub bezbronności, jak również nie można przypisać oskarżonemu posługiwania się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub kradzieżą takiego dokumentu ani jego przywłaszczenia, jak również nie jest możliwe przypisanie oskarżonemu postępowania w postaci niszczenia, uszkodzenia, czynienia bezużytecznym, ukrywania lub usuwania dokumentu, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, bowiem oskarżony nie miał świadomości, aby pozostali oskarżeni zabrali przedmioty określone powyżej, w żadnym momencie nie znajdował się w ich posiadaniu, a o wszystkim

dowiedział się już po fakcie, na stacji benzynowej, ani nie brał udziału w biciu poszkodowanych, bowiem próbował zapobiec bójce, którą spowodowali pozostali współoskarżeni.

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucając obrazę przepisów postępowania, mianowicie:

I. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu ustalenia o charakterze dowolnym, nie znajdującemu potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, iż oskarżony dokonując zarzucanych mu czynów, działał z góry powziętym zamiarem dokonania rozboju, podczas gdy w rzeczywistości całe zdarzenie nie było przez oskarżonych zaplanowane, w szczególności oskarżeni nie udali się na miejsce zdarzenia celem dokonania kradzieży, której dokonali tylko niektórzy z oskarżonych, o czym pozostali oskarżeni nie posiadali wiedzy, a z całą pewnością taka okoliczność nie została udowodniona przez Sąd I instancji,

II. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu ustalenia o charakterze dowolnym, nie znajdującym potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, iż oskarżony posiadał wiedzę co skradzionych przedmiotów, albo je posiadał lub próbował je przywłaszczyć, niszczyć lub usuwać, w sytuacji gdy żadne z powyższych zachowań nie miało miejsca, o zabranii ww. przedmiotów oraz pieniędzy oskarżony dowiedział się po zajściu zdarzenia, w związku z czym trudno przypisać mu jakąkolwiek próbę dokonania zarzucanych mu czynów,

III. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wszystkich nie dających się usunąć w sprawie wątpliwości, w szczególności braku udowodnienia zamiaru dokonania kradzieży w sposób opisany w akcie oskarżenia, w szczególności aby czyn ten był dokonany w z góry powziętym zamiarze jego dokonania, jak również aby oskarżony posiadał, przywłaszczał, niszczył bądź usuwał jakiegokolwiek skradzione nie przez oskarżonego przedmioty.

Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie, iż oskarżony brał aktywny udział w biciu pokrzywdzonych, w sytuacji gdy starał się on jedynie rozdzielić pozostałych oskarżonych od poszkodowanych, a także aby celem było dokonanie kradzieży z wykorzystaniem przemocy opisanym w akcie oskarżenia, w sytuacji gdy żaden taki zamiar nie powstał ani przed zajściem zdarzenia, ani w jego trakcie, albowiem oskarżony nie wiedział o dokonaniu kradzieży przez pozostałych oskarżonych, a o tym fakcie dowiedział się już po zajściu zdarzenia, mianowicie na stacji benzynowej, a w zgodnej opinii oskarżonych wyrażał dezaprobatę tego działania dokonanego przez pozostałych oskarżonych.

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary, zastosowanej wobec oskarżonego, co stanowiło konsekwencję wadliwego ustalenia, iż w odniesieniu do osoby skarżącego zachodzi negatywna prognoza kryminologiczna.

Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w pkt V, względnie o zmianę kwalifikacji prawnej czynu, mianowicie wskazanie jako podstawy oskarżenia art. 158 k.k. oraz orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyn określony w pkt VI wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego P. D. adw. M.M., zaskarżając wyrok w części tj. pkt I, III oraz XV części dyspozytywnej orzeczenia, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., sprowadzającą się do bezkrytycznego i arbitralnego przyjęcia, iż kradzież przedmiotów należących do pokrzywdzonych D. K. i K. K., objęta była przestępczym porozumieniem wszystkich napastników, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody tj. konsekwentne w tej materii wyjaśnienia współoskarżonych oraz ustalone przez Sąd fakty dot. przyczyn zajścia oraz reakcji m.in. P. D., na wiadomość dot. posłużenia się na stacji benzynowej przez N. P. kartą bankomatową, należącą do K. K., prowadzą do wniosku, iż czynności realizujące znamię zaboru mienia, stanowiły eksces jednego, nieustalonego in concreto sprawcy, który to stan wyklucza możliwość przyjęcia jako niebudzącego wątpliwości ustalenia dot.

występującego w momencie zaboru mienia współsprawczego porozumienia wszystkich, występujących w niniejszej sprawie, współoskarżonych;

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary jednostkowej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 §1 k.k. i art. 275 §1 lek. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., a w konsekwencji kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości w/w czynu oraz stopnia winy oskarżonego, nie uwzględniając przy tym dyrektyw wymiaru kary, przy jednoczesnym niedostrzeżeniu niewielkich rozmiarów wyrządzonej przestępstwem szkody, jak też rozmiarów następstw czynu zabronionego w sferze zdrowia pokrzywdzonych, a przede wszystkim etiologii krytycznego zajścia oraz występującego wówczas zamiaru, po stronie oskarżonego P. D..

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz 437 § 1 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. ewentualnie, w przypadku nie uwzględnienia zarzutu „I” apelacji wnosząc o zmianę wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i wymierzenie oskarżonemu za występki z art. 280 §1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. kary w granicach dolnego progu ustawowego zagrożenia, a w konsekwencji zmianę wyroku w zakresie kary łącznej.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony P. D., zaskarżając wyrok w pkt I i III części dyspozytywnej (co wnioskować można z uzasadnienia apelacji) kwestionując ocenę dowodów i poczynione w sprawie ustalenia podnosząc, iż w czasie zdarzenia - z dnia 24 marca 2018 roku - nie miał on mieć wiedzy o zaborze rzeczy pokrzywdzonym, a powyższym miał dowiedzieć się dopiero później, przy czym podjęte wówczas działania miały mieć na celu obronę siostry jego dziewczyny N. P. - I. P., skarżący ponadto, odnosi się również do wymiaru orzeczonej wobec niego w wydanym wyroku kary uznając ją za zbyt surową.

Sąd okręgowy zważył:

apelacje nie są zasadne.

Na początku poczynionych rozważań zauważyć należy, iż w rozpatrywanej sprawie sąd rejonowy poddał rzeczowej, wnikliwej i obiektywnej analizie wszystkie zebrane dowody. Ocena materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem zasady obiektywizmu jak i swobodnej oceny dowodów, ma charakter wszechstronny, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej, a zatem spełnia wymogi art. 7 kpk. W następstwie przeprowadzonej w powyższy sposób oceny dowodów sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny a także dokonał jego prawidłowej oceny pod względem prawnym.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego P. D. , a także apelacji osobistej oskarżonego P. D..

W wywiedzionym w sprawie środka odwoławczym obrońca oskarżonego obraży przepis postępowania tj. art. 7 kpk upatruje w bezkrytycznym i arbitralnym przyjęciu, iż kradzież przedmiotów należących do pokrzywdzonych D. K. oraz K. K. objęta była przestępczym porozumieniem wszystkich napastników, podczas gdy – w ocenie skarżącego - zgromadzone w sprawie dowody tj. konsekwentne w tej materii wyjaśnienia współoskarżonych oraz ustalone przez sąd fakty dot. przyczyn zajścia oraz reakcji m.in. P. D., na wiadomość dot. posłużenia się na stacji benzynowej przez N. P. kartą bankomatową należącą do K. K., prowadzą do wniosku, iż czynności realizujące znamię zaboru mienia, stanowiły eksces jednego, nie ustalonego in concreto sprawcy, który to stan wyklucza możliwość przyjęcia jako niebudzącego wątpliwości ustalenia dotyczące występującego w momencie zaboru mienia współsprawczego porozumienia wszystkich, występujących w niniejszej sprawie współoskarżonych.

Podniesiony zarzut nie jest zasadny i nie mógł przynieść zamierzonego przez skarżącego skutku. Kwestionując wydane w powyższym zakresie rozstrzygnięcie w tym przyjęcie, iż oskarżeni dopuścili się rozboju na pokrzywdzonych K. K. i D. K. działając wspólnie i w porozumieniu skarżący obrońca oskarżonego czyni m.in. uwagi, iż samo zdarzenie miało charakter dynamiczny i towarzyszyły mu silne emocje, wywodząc także, iż uwaga osób atakujących była skupiona na

tym pokrzywdzonym wobec którego w tym czasie była stosowana przemoc oraz prezentując stanowisko, iż nie sposób zakładać aby P. D. obserwował jednocześnie i kontrolował przebieg zajścia z drugim pokrzywdzonym. Nadto skarżący czyniąc także własne zapatrywania co do kwestii możliwości aby inne osoby uczestniczące wtedy w tym zajściu mogły usłyszeć kierowane do pokrzywdzonego K. K. żądania wydania telefonu i portfela czyniąc przy tym m.in. uwagi, iż „podobnie odnieść należy się do faktu, w świetle którego, tuż przed dokonaniem zaboru mienia, jeden ze sprawców domagał się wydania telefonu i portfela przez K. K.. Pokrzywdzony in fine nie sprecyzował, czy żądanie to zostało wypowiedziane głośno”. Prezentując powyższe tezy skarżący obrońca wywodzi przy tym, iż „już sam fakt określenia przez K. K., że było wyartykułowane niskim tonem głosu, prowadzi do wniosku, że nie było ono wypowiedziane na tyle głośno, aby możliwe było przyjęcie założenia dot. tego, że pozostali sprawcy musieli słyszeć takie słowa. W tym wypadku również podkreślić należy, że samo pobicie pokrzywdzonych miało charakter dynamiczny i niewątpliwie było zdarzeniem dość głośnym, w ramach którego uczestnicy zajścia kierowali do siebie różne słowa”.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu, jak i twierdzeń zawartych w apelacji osobistej oskarżonego P. D. zauważyć należy, iż nie budzi wątpliwości, że samo zdarzenie z dnia 24.03.2018 roku w którym uczestniczyli oskarżeni zaistniało w jednym miejscu, napastnicy wiedzieli nawzajem własne zachowania, mieli świadomość stosowania przemocy wobec pokrzywdzonych K. K. i D. K. i nawzajem akceptowali swoje poczynania, co jest charakterystyczne przy podziale ról w dokonaniu przestępstwa. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż pokrzywdzeni byli obszukiwani przez napastników, od K. K. żądano wydania telefonu i portfela, a wymieniony czuł kiedy wyciągano mu te przedmioty z kieszeni. Przebieg zajścia z dnia 24.03.2018 roku ustalony w oparciu o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony P. D. dopuścił się przypisanego mu w pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku czynu. Odmienne stanowisko zaprezentowane przez P. D., który w osobistej apelacji podnosi, iż przyłączył się do bójki aby bronić swojej dziewczyny nie sposób uznać za zasadne. W świetle zebranych w powyższym zakresie i swobodnie ocenionych dowodów nie budzi wątpliwości, iż każdy z oskarżonych wykonywał przypadające mu role, które były bardzo znaczące dla powodzenia całego przestępczego przedsięwzięcia, zaś już sama obecność każdego ze sprawców potęgowała w pokrzywdzonych poczucie zagrożenia i strachu. Nie można uznać aby w całym tym zdarzeniu czynności przeszukiwania pokrzywdzonych i wyciągania telefonu i portfela umknęła uwadze wszystkich napastników, dla oceny współsprawstwa zaś obojętne jest który ze sprawców dokonywał tej czynności sprawczej. W argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu apelacji skarżący obrońca oskarżonego P. D. z jednej strony podnosi, iż „warto zwrócić uwagę na to, że oskarżeni przystąpili do ataku na pokrzywdzonych w związku z informacją uzyskaną od I. P., która oświadczyła, że szarpie się z pokrzywdzonymi i prosi o pomoc”, stwierdzając, iż „z tego też względu nie sposób dojść do przekonania, że oskarżonym przystępującym do ataku na pokrzywdzonych towarzyszył w ogóle zamiar zaboru mienia” w zaprezentowanych wywodach prezentując przy tym jednocześnie stanowisko iż „zamiar taki mógł się pojawić w trakcie napaści na pokrzywdzonych, co tym bardziej uprawdopodobnia to, że zabór mienia, nie mógł być objęty porozumieniem wszystkich napastników”. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, iż decydujące o celu i podziale ról porozumienie nie wymaga żadnej szczególnej formy, co oznacza, że może być ono nawet dorozumiane, czyli nastąpić *per facta concludentia*. Jak wskazuje się w praktyce orzeczniczej działanie wspólnie i w porozumieniu w rozumieniu art. 18§1 kk nie ogranicza się do takich sytuacji, gdy wszystkie elementy i przebieg podjętego działania wynikają z uprzedniego uzgodnienia między współdziałającymi. Mieści ono w sobie również takie działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on działań nieuzgodnionych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 lipca 2018 roku II AKa 183/18). Zważyć w tym miejscu należy, iż jak wynika z przeprowadzonych dowodów, P. D. nie tylko w sposób dorozumiany akceptował zachowania pozostałych osób ale także sam w sposób istotny wpływał na stworzenie przewagi liczebnej nad pokrzywdzonymi, jak i używał przemocy wobec pokrzywdzonych. Zachowanie tego oskarżonego stanowiło istotny wkład w całość zachowań pozostałych sprawców albowiem niewątpliwie jego obecność ułatwiała realizację celu podjętego przez napastników.

Skarżący, kwestionując eksponowane ustalenia sądu I instancji m.in. przedstawia hipotetyczne założenia w tym w szczególności co do kwestii możliwości usłyszenia przez pozostałych napastników wyrażonego wtedy wobec K. K. żądania wydania portfela i telefonu. Z samej okoliczności, iż zostało to wypowiedziane niezbyt głośno i nie był to donośny krzyk nie wpływa na ocenę możliwości usłyszenia tych słów, skoro były czytelne dla pokrzywdzonego, a nadto

do zaboru w istocie doszło i żaden z pozostałych napastników faktu zaboru nie negował. Apelujący wskazuje również, iż napastnicy kierowali do siebie różne słowa, nie precyzując jednakże ani treści tych słów, ani też nie wskazując w jaki sposób miały one być wtedy wypowiedzane.

W świetle zebranych i prawidłowo ocenionych dowodów zasadnym pozostawało uznanie, iż porozumienie w dokonaniu rozboju popełnionego na szkodę pokrzywdzonych w istocie zaistniało. Przyjęciu tegoż nie sprzeciwia się zaistniałe później zdarzenia związane z użyciem skradzionej karty. Nie zmienia tej oceny również i to, że tuż po dokonaniu rozboju, gdy napastnicy oddalili się z miejsca zdarzenia a oskarżona N. P. po przyjeździe, wraz z innymi oskarżonymi na stację benzynową, użyła następnie na tej stacji karty bankomatowej należącej do K. K. płacąc za zakupy, a następnie chcąc zapłacić tą kartą za inne produkty, wobec wątpliwości pracownika stacji paliw pozostawiła ją w sklepie – wówczas oskarżeni mieli do niej pretensje. Powyższe w żaden sposób nie świadczy o braku zamiaru przywłaszczenia w czasie dokonywania zaboru rzeczy pokrzywdzonych, wobec zaistnienia przez sprawców takiej intencji w czasie czynu. Jak zasadnie podniósł sąd I instancji to właśnie fakt użycia karty a nie okoliczność, iż N. P. miała wejść w jej posiadanie był przyczyną nieporozumienia między oskarżonymi. Pretensje sformułowane do oskarżonej dotyczyły raczej faktu jej nieporadności i nierozgarnięcia w związku z użyciem karty, na której widniały personalia mężczyzny, co wzbudziło podejrzenie sprzedawcy, a nie samego faktu użycia karty, bowiem w tym celu za wiedzą pozostałych oskarżonych opuściła samochód i udała się dokonać zakupów.

Dla bytu przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. nie ma znaczenia kształt nowego zamiaru, jaki względem rzeczy pojawi się w zamyśle sprawcy już po dokonaniu jej kradzieży. Powzięty, a nawet zrealizowany po uprzednim zabraniu rzeczy w celu przywłaszczenia, zamiar jej zwrotu, stanowi - podobnie jak wykorzystanie, zużycie, zniszczenie, darowanie, czy porzucenie rzeczy - rodzaj rozporządzenia nią po osiągnięciu celu właściwemu kradzieży. Dokonanie kradzieży (również w postaci kwalifikowanej z art. 280 § 1 k.k.) następuje bowiem z chwilą uzyskania władztwa sprawcy nad rzeczą i nie zależy od stopnia jego utrwalenia (podzielając pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2017 roku, sygn. akt II AKa 277/17).

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary podkreślenia nadto wymaga, iż zgodnie z praktyką orzeczniczą nie każda różnica między karą wymierzoną a karą jaką należałoby wymierzyć, uzasadnia stwierdzenie rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 kpk). Chodzi tu o różnicę tak istotnej wagi, że kary wymierzonej nie można by w żadnym razie zaakceptować, o różnicę wprost „bijącą w oczy” (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 14 października 2008 roku II Aka 132/08). Taka natomiast sytuacja w realiach przedmiotowej sprawy nie zaistniała. Mając na uwadze wszystkie aspekty odnoszące się do wymiaru kary zauważyć należy, iż orzeczone wobec oskarżonego P. D. za przypisany w wyroku czyn z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk kara w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności jest adekwatna i odpowiednia. Kara wymierzona w wyroku oskarżonemu w sposób należyty spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej jak również w zakresie społecznego oddziaływania. Orzekając o karze sąd rejonowy sąd rejonowy miał na uwadze zarówno dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 kk. Uwzględnione w sposób prawidłowy przez sąd rejonowy okoliczności istotne dla wymiaru kary pozwalają na stwierdzenie, iż kara w wymiarze orzeczonym przez sąd rejonowy za czyn przypisany oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej wydanego wyroku, a także kara orzeczone za czyn przypisany P. D. w pkt II części dyspozytywnej wyroku nie przekracza stopnia winy oskarżonego jak i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez tego oskarżonego czynów. W sprawie niniejszej nie sposób przy tym nie zwrócić uwagi, iż oskarżony czynu przypisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64§1 kk co musiało znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonej wobec oskarżonego kary. Kwestionując wymiar i rodzaj orzeczonej wobec oskarżonego w wyroku kary skarżący nie przedstawili merytorycznych argumentów przemawiających za uznaniem, iż orzeczone kara jest rażąco niewspółmiernie surowa a jedynie taka ocena nakazywałoby zmianę wydanego w tym zakresie rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego R.M..

We wniesionym środku odwoławczym skarżący wskazując, iż kwestionuje wydane rozstrzygnięcie w całości na korzyść oskarżonego w wywiedzonej apelacji podnosi zarzut:

obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia w szczególności art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk oraz art. 410 kpk oraz art. 6 ust. 2 dyrektywy Unii Europejskiej nr 2016/343 w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, a mającej polegać na ocenie skarżącego, na dowolnej oraz subiektywnej ocenie dowodów zebranych w sprawie i pominięciu okoliczności, że oskarżony R. M. nie działał wspólnie i w porozumieniu z żadnym ze współoskarżonych w niniejszej sprawie, nie dokonał zaboru żadnej z rzeczy należących do pokrzywdzonych wymienionych w pkt I części wstępnej wyroku a jedynym czynem, który mógłby zostać postawiony oskarżonemu R.M. to udział w bójce lub pobiciu co wymagałoby zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego temu oskarżonemu.

W przedstawionej argumentacji na poparcie podniesionego zarzutu skarżący kwestionując ocenę dowodów - jak również jak zdaje się wynikać z treści całej apelacji - poczynione w sprawie ustalenia faktyczne co do czynu z pkt I części dyspozytywnej wyroku, wyraża zapatrywania, iż brak było w zachowaniu oskarżonego R. M. jakiegokolwiek zamiaru popełnienia rozboju, a także próby czy też chęci przywłaszczenia rzeczy pokrzywdzonych. Prezentując stanowisko, iż z materiału dowodowego nie wynika by oskarżony miał świadomość, że pozostali dokonają zaboru w celu przywłaszczenia jakichś przedmiotów należących do pokrzywdzonych, skarżący odniósł się głównie do wyjaśnień oskarżonych, wywodząc, że oskarżony R.M. był na miejscu na skutek prośby N. P. w związku z sytuacją jaką przedstawiła w rozmowie telefonicznej jej siostra I. P..

Odnosząc się do przedstawionego zarzutu stwierdzić należy, iż w sprawie tej sąd rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 4 kpk, art. 7 kpk jak i art. 410 kpk.

Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd rejonowy nie dopuścił się również naruszenia art. 6 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/343 z dnia 9 marca 2016r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym. Wyrokując w sprawie tej sąd rejonowy nie miał żadnych wątpliwości dokonując stanowczych ustaleń, brak jest ponadto także podstaw do uznania, iż wątpliwości takie (w tym odnośnie czynu przypisanego oskarżonym w pkt I części dyspozytywnej wyroku) powinien był powziąć, wątpliwości takie podnosi jedynie apelujący poddając także we wniesionym środku odwoławczym w wątpliwość ocenę dowodów przeprowadzoną przez sąd orzekający oraz prezentując własną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Poddając w wątpliwość wydane w tym zakresie rozstrzygnięcie i podnosząc zarzuty art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk oraz art. 410 kpk oraz art. 6 ust. 2 dyrektywy Unii Europejskiej nr 2016/343 w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym skarżący sam wybiórczo odnosi się tak do zebranych w powyższym zakresie dowodów jak również powołuje na selektywnie wybrane wyrwane z kontekstu fragmenty pisemnego uzasadnienia wyroku. Wskazać w tym miejscu chociażby należy, iż jak stwierdza skarżący - cytując z uzasadnienia apelacji „bardzo istotnym jest stwierdzenie Sądu I instancji zawarte na 12 i 15 stronie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z którego wynika, że mimo, że oskarżeni nie przedstawili spójnej, jednobrzmiącej wersji zdarzenia, wynikało, z niej, że z całą pewnością ciosy zadawał pokrzywdzonym P. D., N. P. i I. P. co do K. K., a także, że cios, a według P. D. i N. P. – ciosy zadawał D. K. R. M. (1)”. To „ustalenie” Sądu wyklucza z kręgu sprawców oskarżonego R. M.. Wynika to nie tylko z samodzielnych ustaleń Sądu ale również ze spójnych w tym zakresie zeznań współoskarżonych dotyczących braku udziału w bójce R. M. ”. Otóż podobnych wnioskowań nie sposób podzielić, bowiem wnikliwa, staranna lektura całego pisemnego uzasadnienia wyroku wskazuje, iż sąd rejonowy przeanalizował treści przedstawione przez oskarżonych w złożonych w sprawie wyjaśnieniach, jak i wypowiedzi świadków odnośnie zdarzenia na szkodę pokrzywdzonych K. K. oraz D. K. i w zaprezentowanych rozważaniach odniósł się zarówno do kwestii czy R. M. brał udział w tym zajściu z dnia 24 marca 2018 roku jak i sposobu zachowania tego oskarżonego. Brak jest natomiast podstaw aby kwestionować przeprowadzoną w sposób swobodny ocenę zebranych dowodów – jak i poczynione ustalenia co do powyższego zdarzenia i postępowania w ów czas oskarżonego. Skoro zaś skarżący obrońca oskarżonego wyraża powyższe kategoryczne twierdzenia co do „ustaleń sądu” w sprawie odnośnie zachowania R. M. w czasie zajścia to zwrócić należy uwagę, iż ustalając w sprawie stan faktyczny odnośnie zdarzenia z dnia 24.03.2018 roku (w części dotyczącej zaistniałej sytuacji po przyjeździe na

miejsce oskarżonych) sąd I instancji wskazał, iż „po dojechaniu na miejsce z samochodu wysiedli wszyscy oskarżeni – N. P., P. D., R. M. i R. M. (1) i od razu podbiegli do pokrzywdzonych. K. K. widząc ich chciał uciec, ale nie udało mu się. Obaj pokrzywdzeni byli bici po całym ciele i kopani. Ciosy obu pokrzywdzonym zadawał oskarżony P. D.. K. K. był kopany także przez N. P., I. P. i R. M.. D. K. był bity także przez R. M. (1), a kiedy się przewrócił był kopany przez P. D. i N. P.. W trakcie zadawania ciosów i kopania jeden z oskarżonych zażądał od K. K. portfela i telefonu komórkowego. K. K. nie odpowiedział, wówczas jeden z oskarżonych go kopał, a drugi przeszukiwał mu kieszenie. K. K. czuł jak z kieszeni spodni wyciągnięty został jego portfel o wartości 250 zł, w którym znajdował się jego dowód osobisty, legitymacja szkolna, karta bankomatowa banku (...) oraz 30 zł z drugiej kieszeni telefon (...) wartości 500 zł. D. K. w trakcie zdawania mu ciosów był przeszukiwany, jeden z oskarżonych wyciągnął z jego kieszeni 50 zł. W trakcie kiedy K. K. był kopany przez oskarżonego R. M. z okna swojego mieszkania wyrzesała E. M., która zobaczyła tę sytuację i zaczęła krzyczeć aby przestali bić pokrzywdzonego. D. K. nie był już wówczas bity. E. M. wzięła wówczas telefon i zrobiła zdjęcia”. Z poczynionych przez sąd rejonowy w sprawie ustaleń faktycznych jak i pisemnych rozważań jednoznacznie wynika aktywny udział w zdarzeniu oskarżonego R. M., a jak zauważono już powyżej niewątpliwie czynności przeszukiwania pokrzywdzonych i wyciągania telefonu i portfela nie umknęły uwadze wszystkich napastników, co wyłącza możliwość rozważania przyjęcia ekscesu któregośkolwiek ze sprawców.

W zaprezentowanych wywodach skarżący obrońca oskarżonego kwestionując wydane w tym zakresie rozstrzygnięcie i wyrywkowo odnosząc się do wypowiedzi oskarżonych – jak i czyniąc uwagi co do zeznań B. B. – osoby która nie była świadkiem tego zajścia prezentuje m.in. stanowisko, iż ustalenia dokonane przez sąd I instancji w zakresie czynu z art. 280§1 kk nie wskazują jednoznacznie na popełnienie tego czynu przez oskarżonego R. M.. Dowody przeprowadzone przez Sąd I instancji potwierdzają wyłącznie udział tego oskarżonego w samym pobiciu pokrzywdzonych, jednakże brak jest dowodów na działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi celem kradzieży z użyciem przemocy”. Apelujący prezentuje m.in. także pogląd, iż „pokrzywdzeni nie potrafili powiedzieć, który z napastników domagał się od nich wydania rzeczy i pieniędzy, przy czym Sąd I instancji nie wyjaśnił ani nie podjął takiej próby dowodowej, który ze sprawców żądał wydania rzeczy i pieniędzy a był to mężczyzna mówiący „niskim głosem” jak to określił pokrzywdzony K. K.. Oskarżony R. M. nie został w żaden sposób wskazany jako ten sprawca, który domagał się od pokrzywdzonych czegokolwiek”. Skupienie się na treści czynności sprawczej przeszukiwania pokrzywdzonego dokonywanej przez jednego ze sprawców w żaden sposób nie wyłącza współsprawstwa pozostałych, którzy te same czynności osobiście nie dokonywali. Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych utrwalony jest pogląd, iż dla przyjęcia konstrukcji współsprawstwa nie jest konieczne, aby każdy ze współdziałających w ramach porozumienia realizował własnoręcznie czasownikowe znamię czynności wykonawczej - wystarczy, że swoim zachowaniem, które stanowi istotny wkład we wspólne działanie objęte porozumieniem, zapewnia lub ułatwia realizację uzgodnionego w ramach porozumienia wspólnego przestępczego zamachu. Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony. Współsprawstwo zatem obejmuje również takie działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on działań nieuzgodnionych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia. Jedynie wówczas możliwe jest uznanie, iż sprawca ten ponosi odpowiedzialność w granicach swego pierwotnego zamiaru, z wyłączeniem czynności stanowiących eksces współdziałających (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018 roku V KK 206/18). W sprawie tej w świetle całokształtu zebranego w powyższym zakresie materiału dowodowego ocenionego swobodnie z uwzględnieniem wymogów art. 4 i 7 kpk nie budzi wątpliwości, iż R. M. zdawał sobie sprawę z charakteru przestępstwa w którym wtedy uczestniczył, akceptował sposób postępowania pozostałych współsprawców i utożsamiał się z podjętymi przez nich działaniami.

Nie sposób również uznać aby orzeczona kara w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa była karą rażąco niewspółmiernie surową, bliżej jej bowiem do dolnego ustawowego zagrożenia.

Jeśli chodzi o żądanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu przed sądem I instancji zgłoszone w apelacji – sąd odwoławczy zaniechał orzekania w tym zakresie bowiem wysokość żądania nie została w żaden sposób uzasadniona, sąd I instancji orzeknie w tym przedmiocie odrębnym postanowieniem, co nie wyłączy możliwości wniesienia zażalenia na orzeczenie o kosztach.

Co do apelacji obrońcy oskarżonych N. P. i P. D. wywiezionej przez adwokata R. B..

Za chybione uznać należy stanowisko skarżącego wyrażone we wniesionym środku odwoławczym o istotnym naruszeniu przepisów postępowania, a co doprowadzić miało do błędnych ustaleń faktycznych.

W wywiezionej apelacji skarżący obrońca oskarżonych zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, którego upatruje w przyjęciu popełnienia przez oskarżonych czynu opisanego w pkt I części wstępnej na szkodę K. K. i D. K., stanowiący konsekwencję – w ocenie apelującego – istotnego naruszenia przepisów postępowania, w szczególności art. 4, 5§2 kpk i art. 7 kpk.

Odnosząc się łącznie do powyższych zarzutów wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego stwierdzić należy, iż w rozpoznawanej sprawie sąd rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 4, 5§2 kpk i art. 7 kpk jak również nie dopuścił się zarzucanego błędu w ustaleniach faktycznych. Zauważyć w tym miejscu należy, iż w art. 4 kpk określone zostały ogólne zasady procesowe, których realizacja w prowadzonym postępowaniu karnym następuje poprzez zastosowanie szczegółowych przepisów procesowych, skarżący podnosząc zarzut obrazy art. 4 kpk nie wykazał zaś aby w sprawie doszło do naruszenia przepisów gwarantujących realizację zasady obiektywizmu. Rozpatrując podniesione w apelacji zarzuty zauważyć należy, iż analiza przeprowadzonej przez sąd I instancji oceny zgromadzonych dowodów (w zakresie czynu przypisanego oskarżonym w pkt I części dyspozytywnej wyroku) nie wykazała, aby miało miejsce naruszenie przepisu art. 7 kpk i nie jest oceną dowolną. Ze względu na konstrukcję zarzutów apelacyjnych nie można mówić o naruszeniu art. 5§2 kpk i jednocześnie pogwałceniu w procedowaniu zasad art.7 kpk.. Podkreślenia wymaga, iż określona we wskazanym przepisie zasada *in dubio pro reo*, nakazująca rozstrzygać nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego adresowana jest do sądu rozpoznającego sprawę, nie zaś stron procesu czy też ich przedstawicieli. W sprawie niniejszej (w zakresie czynu przypisanego oskarżonym w pkt I części dyspozytywnej wyroku) sąd rejonowy poczynił stanowcze ustalenia. Zarzuty obrazy art. 5§2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny. Jak zaznacza się w praktyce orzeczniczej nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., bowiem o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k., pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art. 7 k.p.k. - zasada swobodnej oceny dowodów. Sąd bowiem nie może uchylić się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo nie można interpretować art. 5 § 2 k.p.k. jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła *in dubio pro reo*. Przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają więc charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (tak Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 17 marca 2016 roku II Aka 51/16).

Kwestionując ocenę dowodów sprawy i poczynione ustalenia faktyczne odnośnie czynu popełnionego na szkodę pokrzywdzonych K. K. i D. K., skarżący prezentując stanowisko o marginalnym znaczeniu w sprawie wyjaśnień oskarżonych odwołuje się do zeznań pokrzywdzonych stwierdzając przy tym jednocześnie, iż zeznania te są rozbieżne w wielu aspektach wyrażając także zapatrywanie, iż wyjaśnień tych nie poddano wnikliwej analizie i ocenie. Odnosząc się do przedstawionej przez obrońcę oskarżonych N. P. i P. D. argumentacji zauważyć należy, iż sąd rejonowy poddał wnikliwej i rzeczowej oraz obiektywnej analizie odnośnie czynu popełnionego na szkodę K. K. i D. K. wszystkie

zgrupowane w sprawie w tym zakresie dowody – w tym tak wyjaśnienia oskarżonych jak i zeznania K. K. i D. K. oraz zeznania świadków. Na podstawie przeprowadzonej w sposób swobodny oceny dowodów sąd rejonowy w sprawie tej słusznie przyjął konstrukcję współsprawstwa – odnośnie czynu przypisanego oskarżonym w pkt I części dyspozytywnej wyroku, ustalając, iż oskarżeni N. P. i P. D. byli aktywnie zaangażowani w przestępstwo. Argumentacja odnosząca się do pozostałych apelacji przytoczona powyżej jest ze wszech miar adekwatna i jej powielanie wydaje się zbędne. Zauważyć w tym miejscu jedynie należy, iż N. P. oraz P. D. w pełni akceptowali w czasie tego zdarzenia działania współoskarżonych. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż zarówno N. P. jak i P. D. nie tylko nie sprzeciwiali się agresywnym działaniom pozostałych oskarżonych podjętym wobec pokrzywdzonych, lecz włączyli się do działań przez nich przedsięwziętych i połączyli swoje działania, a ich zachowania podjęte w zamiarze dokonania rozboju dopełniały się. Co do zachowania oskarżonego P. D. w czasie zdarzenia i oceny prawnej zachowania tego oskarżonego jak i ustaleń faktycznych oraz orzeczonej kary odpowiednie zastosowanie mają także rozważania przedstawione odnośnie zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego P. D. adwokata M.M., a także apelacji osobistej P. D..

Rozpatrując wniesioną apelację za niezasadny uznać ponadto należy zarzut rażącej niewspółmierności kar i środków karnych orzeczonych w pkt II-III, IX-XVIII części dyspozytywnej wyroku. Uzasadniając swoje stanowisko w powyższym zakresie skarżący podnosi, iż wymierzone w przyznanym zakresie kary nie są adekwatne do przesłanek i kryteriów ich wymiaru, prezentując przy tym stanowisko, iż oskarżeni są osobami stosunkowo młodymi, wyrazili skruchę, przyznali się do naruszenia porządku prawnego w warunkach dolus repentinus, prezentując nadto stanowisko, iż nie wykazano czy ilość środka odurzającego będąca w posiadaniu N. P. była wystarczająca do osiągnięcia wymaganego dla penalizacji stanu. Konkludując obrońca oskarżonych stwierdza, iż w tych okolicznościach również i orzeczenie środków karnych, z uwagi na fakultatywność nie powinno było nastąpić, co uzasadnia wnioski zawarte w petitum. Odnosząc się do przedstawionego zarzutu i wyrażanych na jego poparcie tez zauważyć należy, iż jak wskazuje się w praktyce orzeczniczej rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna dysproporcja pomiędzy karą orzeczoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Uchybienie to nie dotyczy zatem każdej różnicy w ocenie surowości lub łagodności kary między sądem orzekającym a sądem odwoławczym, lecz jedynie niewspółmierności wyraźnej, oczywistej, widocznej już na pierwszy rzut oka (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 czerwca 2016 roku II Aka 124/16). Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż orzeczone wobec P. D. w pkt II części dyspozytywnej wyroku kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jak i kara łączna orzeczone w pkt III części dyspozytywnej wyroku orzeczone przy zastosowaniu zasady całkowitej absorpcji nie rażą swoją surowością. Ponadto również kary orzeczone w wydanym wyroku wobec oskarżonej N. P. nie rażą swoją surowością. Wymierzając oskarżonej wszystkie kary jednostkowe jak i karę łączną karę sąd rejonowy miał na uwadze okoliczności istotne dla wymiaru kary i nadał im właściwe znaczenie. Zauważyć nadto należy, iż sposób działania oskarżonej w czasie popełniania przypisanego jej w pkt I części dyspozytywnej wyroku czynu, jak i wielość rodzajowo różnych czynów w postaci prowadzenia pojazdów wbrew zakazowi oraz niezatrzymanie się do kontroli drogowej, czy też posiadanie amfetaminy wskazują na brak poszanowania dla prawa i porządku prawnego.

Rozpatrując apelację nadmienić należy, iż skarżący obrońca oskarżonych podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary i środków karnych w uzasadnieniu apelacji w wywodach przedstawionych na poparcie podniesionego zarzutu zdaje się czynić przy tym uwagi odnośnie kwestii możliwości przypisania oskarżonej sprawstwa czynu z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Niezależnie od tego, iż zarzutu sprowadzającego się do ustalenia braku znamion czynu zabronionego apelujący wprost nie podnosi, to fakt posiadania substancji przez oskarżoną jest niewątpliwy, a sąd I instancji przyjął wypadek mniejszej wagi. Brak zatem podstaw do zakwestionowania trafności orzeczenia i w tym zakresie. Ponadto jak wskazał już w pisemnych motywach wyroku sąd rejonowy – w związku z tym, że czyny z art. 178b kk i art. 244 kk popełnione zostały przez oskarżoną N. P. po nowelizacji przepisu art. 42 kk, która weszła w życie z dniem 01.06.2017 roku wprowadzającego obligatoryjne orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów w razie skazania za czyn z art. 178b kk i art. 244 kk, orzeczono wobec tej oskarżonej w wydanym wyroku za czyn z art.

178b kk na podstawie art. 42§1a pkt 1 kk – zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, a za czyn z art. 244 kk na podstawie art. 42§1a pkt 2 kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, w wydanym wyroku na podstawie art. 90§2 kk połączono orzeczone środki karne i orzeczono łącznie rok zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego R. M. (1).

Rozpatrując formułowane zarzuty zauważyć należy, iż obrońca oskarżonego podnosząc różne rodzajowo zarzuty a mianowicie – obrazę przepisów prawa materialnego art. 280§1kk, art. 275§1 kk, art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk poprzez błędne ich zastosowanie, jak również naruszenie przepisów prawa procesowego tj. I naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, II. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, III. naruszenie 5§2 kpk, jak i błąd w ustaleniach faktycznych – w istocie kwestionuje ocenę dowodów oraz poczynione w sprawie odnośnie czynu popełnionego na szkodę pokrzywdzonych K. K. oraz D. K.. Odnosząc się łącznie do powyższych zarzutów nie sposób uznać ich za zasadne. Nadmienić w tym miejscu przy tym należy, iż apelacja obrońcy oskarżonego również została wadliwie skonstruowana w tym zakresie, ponieważ nie można zasadnie mówić o obrazie przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w danym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę na co wskazuje skarżący w apelacji, zaznaczyć także należy, iż jak akcentuje się przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny. Dopiero w sytuacji, gdy Sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny, kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygoru art. 7 k.p.k., może dojść do zastosowania zasady z art. 5 § 2 k.p.k. Nastąpi to wówczas, gdy przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie niedających się, w oparciu o nią, usunąć wątpliwości. Równocześnie przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć Sąd orzekający, a nie strona (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 października 2018 roku II AKA 402/17).

W wywiezionej apelacji obrońca oskarżonego koncentrując się na czynie popełnionym na szkodę wymienionych pokrzywdzonych i kwestionując ocenę prawną tego zachowania oskarżonego R. M. (1) jak i poddając w wątpliwość ustalenie, iż wymieniony przypisanego mu czynu dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi, prezentuje przy tym stanowisko, iż oskarżony podczas zdarzenia nie miał wiedzy aby skradziono wtedy jakiegokolwiek przedmioty, jak również wyrażając pogląd, iż R.M. (1)w żadnym momencie nie znajdował się w posiadaniu skradzionych przedmiotów, stwierdzając nadto, iż po zatrzymaniu oskarżonego podczas przeszukania nie ujawniono u niego żadnych skradzionych przedmiotów. W wywiezionej apelacji skarżący prezentuje przy tym własne subiektywne stanowisko, iż o zabraniu karty bankomatowej w czasie tego zajścia miał rzekomo dowiedzieć się dopiero później, gdy kartę tę użyła na stacji paliw oskarżona N. P..

W sprawie tej, wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego, zauważyć należy, iż sąd rejonowy zgromadzone w powyższym zakresie dowody poddał swobodnej spełniającej wymogi art. 7 kpk i trafnie ustalił, iż oskarżony w czasie tego zajścia używał siły fizycznej wobec pokrzywdzonego D. K.. Kwestionując poczynione w sprawie ustalenia odnośnie użycia siły przez oskarżonego skarżący odwołuje się m.in. do zeznań E. M., stwierdzając, iż z zeznań tego świadka wynika, iż to nie oskarżony kopał leżącego pokrzywdzonego”. Zwrócić w tym miejscu jednakże należy uwagę, iż świadek zaobserwowała jedynie część zdarzenia i gdy krzyczała aby przestali bić jednego z pokrzywdzonych, wtedy D. K.nie był już bity. Przedstawione w apelacji tezy, iż w wyniku zajścia oskarżony wzywał pozostałych do zaprzestania bójki, przywoływał nawet w ty celu oskarżonego R.M.i jedynie celem uniknięcia ataku ze strony jednego z pokrzywdzonych odepchnął go, nie znajdują wsparcia w obiektywnym materiale dowodowym. W sprawie nie budzi wątpliwości, iż w czasie zdarzenia pokrzywdzonym – wobec których napastnicy stosowali przemoc - zabrano należące do nich przedmioty. W świetle zebranych w powyższym zakresie dowodów nie budzi wątpliwości, iż oskarżony R. M. (1) akceptował poczynania pozostałych oskarżonych, utożsamiał się z tymi działaniami i traktował je jak własne, trafnym przy tym pozostaje stanowisko, iż w zaistniałych warunkach trudno uznać aby czynność przeszukiwania pokrzywdzonych i wyciągania telefonu i portfela umknęła uwadze oskarżonych. Zaznaczenia przy tym także wymaga, rozpatrując przedstawione w apelacji wywody, iż jak wskazuje się konstrukcja współsprawstwa służy rozszerzeniu zakresu odpowiedzialności karnej na wypadki, w których pojedyncze zachowanie współdziałającego nawet jeśli nie wypełnia wszystkich znamion czynu zabronionego, ale stanowi "dopełnienie" zachowania innej

osoby bądź osób. Pierwszy z elementów definicji współsprawstwa jest wspólny dla współsprawstwa i sprawstwa pojedynczego, ale znaczenie, jakie nadaje się sformułowaniu "wykonuje czyn zabroniony wspólnie z inną osobą" wynika z istoty konstrukcji współsprawstwa, której celem jest stworzenie prawnej możliwości przypisania wszystkim współdziałającym całego czynu zabronionego nawet wtedy, gdy zachowania pojedynczych osób nie wypełniały wszystkich ustawowych znamion składających się na typ tego czynu zabronionego (podzielając pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 maja 2019 roku II AKa 111/19).

W sprawie tej za całkowicie chybiony uznać należy zarzut rażącej niewspółmierności kary zastosowanej wobec oskarżonego – co w ocenie skarżącego stanowiło konsekwencję wadliwego ustalenia, iż w odniesieniu do osoby skarżącego zachodzi negatywna prognoza kryminologiczna.

Odnosząc się do przedstawionego zarzutu zauważyć należy, iż rażąca niewspółmierność, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2019 roku II AKa 25/19). Taka natomiast sytuacja nie zaistniała odnośnie kar wymierzonych R. M. (1) w wydanym wyroku. Rozstrzygając o karze sąd rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności sprawy istotne dla jej wymiaru. Orzeczone w sprawie wobec R. M. (1) kary jednostkowe jak i kara łączna uwzględniają stopień społecznej szkodliwości i nie przekraczają stopnia winy oskarżonych oraz spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie winne one osiągnąć wobec skazanego. W realiach niniejszej sprawy zauważyć należy, iż oskarżany to sprawca niepoprawny, zdemoralizowany, R. M. (1) był już karany sędownie co jednak nie wpłynęło na zmianę jego zachowania, zaznaczyć przy tym należy, iż wymieniony czynów przypisanych mu w pkt V oraz w pkt VI części dyspozytywnej wyroku dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa w warunkach art. 64§2 kk, co musiało znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonej kary. Wymierzone w wydanym wyroku R. M. (1) kary jednostkowe jak i kara łączna to sankcje co najmniej odpowiednie.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk).

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 24 z późn. zm.) oraz §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz. U. 2019.18 t.j.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ż. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R.M.z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 24 z późn. zm.) oraz §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz. U. 2019.18 t.j.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J.J. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. M. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonych od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.